

strækning maa lægge op, fordi den intet har at sejle med. Enten det nu skete paa de sjællandske eller jydskes Kyster eller paa Bornholm, vilde en stor Del af disse Skibe kunne faa Beskæftigelse. Jeg skal ikke røre ved alle de andre Spørgsmaal, jeg talte om i Fjor. Man har taget noget Hensyn dertil, omend ikke i den Maalestok, som jeg kunde have ønsket det. Jeg skal her nøjes med paa dette ene Punkt at pege paa, at vi har nøjagtig de samme Betingelser for at kunne oparbejde en Industri, som de har ovre i Sverige. Og der kan dog ikke komme nogle Forviklinger af, at vi oparbejder denne Industri herhjemme.

Jeg har endnu en lille Bemærkning at gøre til Justitsministeren. Jeg vil gerne spørge, om der ikke kan gøres noget mere, end der hidtil er gjort, for at faa Automobilovens Bestemmelser vedrørende Kørehastigheden respekteret. Der sker hver eneste Dag Ulykker, og de sker næsten udelukkende, fordi Kørehastigheden overskrides. Jeg har i Sommer haft Lejlighed til at se den fuldkomne vilde Kørsel, der foregaar paa vore Hovedveje. Jeg tør sige, at der næsten ikke er een, der ikke misbruger Loven. Der køres Væddeløbskørsel, hvor den ene Automobilist vil udenom den anden, og det er egentlig forbavsende, at der ikke sker flere Ulykker, end der gør. Det, der giver mig en særlig Anledning til at fremdrage dette Spørgsmaal, er, at en paarørende af mig for ikke lang Tid siden har faaet ødelagt en lille velskabt Pige paa 5 Aar. Dette stakkels lille Barnelegeme blev saadan massakreret, at man næsten maatte ønske, at det var hensovet. Takket være Lægevidenskabens høje Stade har man repareret dette lille Barnelegeme, men alligevel ikke anderledes, end at det er blevet en Krøbling for Livstid, det mangler den ene Arm og har taget Skade paa Forstanden, til usigelig Skade for Barnet selv og til stor Sorg for Forældrene, som Livet igennem maa se paa saadan en lille vanfør Skabning, fordi en hensynsløs Automobilist har kørt saa fuldkommen vildt, at der intet Hensyn blev taget til hverken Lov eller Ret. Dette stakkels Barn fik en Erstatning paa fattige 5.000 Kr., men dette i Forbindelse med alle de Ulykker, som sker hver Dag, giver mig Anledning til at spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke kan gøres noget mere, end der nu gøres, for at faa Lovens Kørehastighed respekteret. Den er saa stor, at det for Folk, som skal fra det ene Sted til det andet, kun kan dreje sig om at vinde nogle faa Minutter, og det er slet ikke nødvendigt

at køre, som der køres. Paa de Steder, hvor ikke almindelige Mennesker maa færdes, kan man jo slippe Hestekræfternes vilde Spil løs. Jeg tænker paa Banerne, hvor de kan køre deres vanvittige Væddeløbskørsel, men det gaar da kun udover dem, der frivilligt gaar ind i Risikoen for Ulykke eller Død. Jeg henstiller derfor til den højtærede Justitsminister, om der ikke er mere at gøre, end der bliver gjort, for at faa disse vanvittige Forhold ændret til det, som Loven kræver, hvorved der maaske kunde spares en Del af de Menneskeliv, som i Øjeblikket er i Fare.

Heilesen: Ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling i Foraaret gjorde jeg nogle Bemærkninger om Formen for Finanslovdebatten. Jeg mindede om, at alle Partiernes Ordførere ved Finanslovbehandlingen sidste Efteraar var enige om det paakrævede i en Ændring af Formen for denne Debat, og da der intet var sket endnu, da Tillægsbevillingsloven var til tredie Behandling i Maj Maaned, henstillede jeg til Overvejelse, at man søgte ind paa en Sondring mellem den politiske, den økonomiske og den lokale Debat, f. Eks. ved Anerkendelse af den i andre Parlater anerkendte Spørgsmaalsret, der især er udformet i den i det engelske Underhus anvendte Spørgetime. Nu er vi igen inde i en Finanslovdebat, der i sin ydre Form forekommer mig at være nedsettende for selve den parlamentariske Virksomhed. Den Forcing af Finanslovdebatten, der i Aften er begyndt, er saare uheldig, uheldig for Tinget og uheldig for alle, der vil følge Tingets Arbejde. Jeg vil endnu en Gang henstille til Overvejelse, at man, hvis man vil fortsætte med Finanslovdebatten i den Form, den hidtil har haft, da i hvert Fald indfører den Ændring, at man lader Finanslovdebatten strække sig over et langt længere Tidsrum, saa man undgaar den Forcing, paa hvilken vi i Aften er begyndt. Jeg kan ikke indse, at der skulde være det mindste i Vejen for at fortsætte Finanslovdebatten over et længere Tidsrum og saa tage andre Spørgsmaal ind i denne, eventuelt saaledes, at vi tog Finanslovdebat visse bestemte Dage om Ugen. Hvis man ikke vil det, vil jeg gentage den Henstilling, jeg fremsatte ved Tillægsbevillingslovens Behandling, at man søger ind paa en Ordning, der giver denne Debat en anden og mere tilfredsstillende Form, end den nu har. Og vil man ikke anerkende de positive